VM for redningshunde 2018

Dette års VM for redningshunde blev afholdt i og omkring Ljubljana, Slovenien fra den 18.-23. september. Tirsdagen startede med registrering og dyrlægekontrol. Dette foregik på en beredskabsskole i Ig lidt syd for Ljubljana. Ved registreringen fik jeg en pose med lidt forskelligt i. Blandt andet et startnummer, et program, lidt guffer til hunden og en bog med seværdigheder i Slovenien. Og sidst men ikke mindst en P-billet til parkeringshuset ved samlingsstedet for indmarch til åbningsceremonien. Derefter var Kio til dyrlægekontrol. Der tjekker de passet og lytter på lungerne, og ser hunden gå/løbe.

Så var det tid til teamledermøde. Det forgik i en foredragssal samme sted. Til teamledermødet, præsenterer overdommeren (Daniel Sedlak) dommerne i de forskellige discipliner, samt prøvelederen. De giver derefter lidt generelle informationer, og fortæller lidt om de forskellige områder. Fx fortalte Astrid Laner hoveddommer for runderingen, (Kazuhiro Swada var meddommer) at vi ikke måtte lufte hunde i skoven hvor runderingen foregik, på grund af bjørne i området. Vi skulle ikke komme for tidligt til området, da det ikke var muligt at parkere flere biler, og der var en rigtig fare i runderingsområdet, som ville være afmærket med signalbånd. Der var også mulighed for at stille spørgsmål.

Vi fik også at vide at der ikke var mulighed for at parkere i skygge ved lydighedsområdet, hvilket naturligvis ikke er så skønt når man har 3 hunde siddende i bilen og det er mega varmt. Sidste punkt var lodtrækning om rækkefølgen til aftenens lodtrækning om startnummer, og dermed hvornår man skal starte. Vi modtog en flaske med noget honning noget i (Har ikke smagt det endnu) som nummerlod.

Næste punkt på programmet var at se prøvehund i lydigheden. Lydigheden foregik på et hestesportscenter lidt Nord for Ljubljana. Jeg var lige omkring et storcenter og købe afdækning til bilen. Var ikke helt forberedt på 26 grader og strålende solskin.

Da jeg ankom til lydigheden, holdt der en masse biler parkeret i en lille skov, hvor jeg også fandt en plads. Senere viste det sig, at der skulle vi ikke parkere. Jeg havde lige som så mange af de andre overset skiltningen, der viste ned på pladsen.

Lydighedsbanen var stillet op på en græsplæne i midten af en væddeløbsbane. Som vidst nok blev brugt 2-3 gange om året. Der var sat hegn op omkring banen. Hundene skulle ligge i dæk på højre side af banen mens forhindringerne stod tættest på lidt til venstre. Allé banen var sat op på skrå i forhold til hegnet. Øvelserne blev gennemgået af hoveddommer Hannes Hiltpolt (Kaori Oshima var meddommer) og der var mulighed for at stille spørgsmål. Han lagde vægt på, at man ikke tog i hunden under

lydigheden, og i fjerndirigeringen, skulle man vente på tilladelse til at kalde hunden hjem fra det sidste bord. Hvilket egentligt ikke er meningen ifølge programmet.

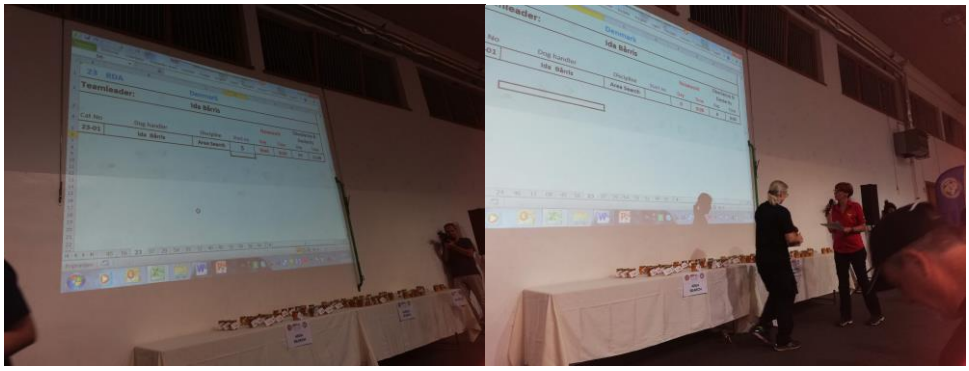

Da vi havde set lydighed og fået stillet spørgsmål, var det tid til åbningsceremonien. Den foregik midt i Ljubljana. Vi skulle samles ved byparken, og derefter gå i optog i lande orden til rådhuset, hvor åbningen foregik. Der blev holdt taler og der var opvisning med korsang og folkedans.

Efter åbningen af VM, gik turen tilbage til Ig, hvor der var lodtrækning. Vi blev kaldt op i NRO orden, iflg. den lodtrækning der var til teamledermødet. De havde lavet et regneark, hvor man kunne se deltagerne. Når man havde trukket et glas med flydende honning med nummer på, så blev startnummer straks tastet ind, og man kunne straks se hvornår man skulle starte.

Jeg trak start nummer 5, hvilket betød at jeg skulle starte onsdag kl.8.50 i runderingen og fredag kl. 11.20 i lydigheden. Efter lodtrækningen var det tilbage til Hotellet og på hoved i seng, da jeg jo skulle forholdsvis tidligt op næste dag.

Tidligt onsdag morgen gik turen først til Ig for at hente de korrekte koordinater til runderingsområdet. Der var gået kludder i det aftenen før. Skoven lå ikke så langt fra skolen, hvor også ruinen lå. Man skulle dog kører en omvej rundt om skoven, da man kun svært kunne passere to køretøjer forbi hinanden. Et godt stykke inde i skoven, mødte jeg en tidligere skovfode, som lige ville høre om jeg havde tænkt mig at gå tur i området. Det ville jeg selvfølgelig ikke, og han havde hørt om VM, så han ønskede

mig held og lykke. Endnu længere ude af skovvejen mødte jeg en mand foran et Dixie Klo. Det var ventepladsen til runderingen.

Egentlig skulle jeg starte som nummer to i runderingen, men start nummer et, var kørt til de forkerte koordinater og var derfor forsinket. Så jeg blev spurgt om jeg ville starte først. Det ville jeg gerne, da jeg så var fri for at sidde en time og blive mere og mere nervøs.

Casen var, at der havde været et sten- og jordskred, og nogle personer, som havde været på skovtur var savnet. Bålpladsen hvor man formodede at de havde været lå ca. midt i området og bilen havde de parkeret længere ude bag højre afgrænsning. Jeg formodede at de havde forsøgt at nå hen til bilen og derfor var gået i den retning. Derfor startede jeg med at afsøge området i den retning. I midten af området lå der en masse klippestykker i et langt bælte. Hvis man spurgte efter et kort eller en skitse, fik man et kort hvor området var tegnet ind. Man kunne dog hverken se bevoksning eller terræn på kortet. Når man så spurgte om der var noget der var farligt for hunden eller mig, så fik man et nyt kort, hvor der var indtegnet hullet, som var blevet tildækket med paller og markeret med minestrimmel.

Terrænet var meget afvekslende og nogle steder var det meget stejlt. Og det var lidt svært at følge afgrænsningerne. Der var ikke så varmt som dagen før, da det stadig var tidligt, men der var slet ingen vind til at hjælpe os. Resultatet blev at vi kun fandt en figurant, hvilket kun kan give mangeltfuld. Øv! Det er første gang Kio er gået over en figurant til en runderingsprøve. Astrid, sagde at Kio havde været tæt på den ene figurant, men ikke den anden. Jeg nåede ikke gennem hele området, så min taktik var ikke god nok. Astrid sagde at jeg skulle have spurgt mere ind til terrænet. Resten af dagen stod den på afslapning, da benet trængte til at ligge opad oven på strabadserne.

Fredag stod den på lydighed. Det var bagende varmt. Jeg har ikke svedt så meget til en lydighedsprøve, siden sidst jeg var til VM. Kio var super tændt. Han skulle starte med at være afdækket. Han lavede alle øvelserne til fortrinligt, undtaget bordene der skulle han have ekstra kommando, da han ikke kunne se det ene bord, eller han tog i hvert fald fejl af retningen, men han havde også solen lige i øjenene. Vi blev også trukket i fri ved fod. Dommeren kunne dog ikke lide hans opførelse mellem forhindringerne, så det trak han tre point for. Hvilket betød at vi ”kun” fik særdeles god.

Efter lydigheden var der lige tid til et hurtigt bad, inden den stod på sightseeing med svenskerne. Og så var det bare at vente på at det blev søndag.

Afslutningsceremonien foregik foran lydighedsbanen. Mens vi ventede på at de sidste resultater blev klar var der en opvisning af en tjeneste hund. Men opvisningen var færdig, inden den nærmest var kommet i gang. Hunden nedlagde en ”forbryder” som blev afvæbnet og det var så det. Udmarchen forgik igen i landeorden. Der blev holdt taler inden der blev uddelt præmier og diplomer til bestående teams, og medaljer og pokaler til de tre bedste i hver disciplin.

Slovenien er et fantastisk land at være på tur med hunden i. Der er en afvekslende natur, og jeg elsker bjergene, nok fordi vi ikke har nogen i Danmark. Det kan anbefales at tage dertil, hvis man får muligheden.

Hilsen fra Kio og Ida

